

65

UCHWAŁA Nr 27 RADY MINISTRÓW

z dnia 10 marca 1987 r.

w sprawie podwyższenia kwot jednorazowych odszkodowań dla funkcjonariuszy Służby Bezpieczeństwa i Milicji Obywatelskiej z tytułu wypadków i chorób pozostających w związku ze służbą.

Na podstawie art. 9 ustawy z dnia 16 grudnia 1972 r. o odszkodowaniach przysługujących w razie wypadków i chorób pozostających w związku ze służbą w Milicji Obywatelskiej (Dz. U. Nr 53, poz. 345, z 1983 r. Nr 16, poz. 79, z 1985 r. Nr 20, poz. 85 i Nr 38, poz. 181) Rada Ministrów uchwala, co następuje:

§ 1. Podwyższa się kwoty jednorazowych odszkodowań, o których mowa w art. 5 i 6 ustawy z dnia 16 grudnia 1972 r. o odszkodowaniach przysługujących w razie wypadków i chorób pozostających w związku ze służbą w Milicji Obywatelskiej (Dz. U. Nr 53, poz. 345, z 1983 r. Nr 16, poz. 79, z 1985 r. Nr 20, poz. 85 i Nr 38, poz. 181), zwanej dalej „ustawą”, do wysokości określonej w uchwale.

§ 2. 1. Funkcjonariuszowi Służby Bezpieczeństwa i Milicji Obywatelskiej, zwanemu dalej „funkcjonariuszem”, który doznał trwałego uszczerbku na zdrowiu wskutek wypadku lub choroby, o których mowa w ustawie, przysługuje jednorazowe odszkodowanie pieniężne w wysokości 1/100 kwoty określonej w art. 5 ust. 2 ustawy, nie mniej niż 2500 zł za każdy procent ustalonego uszczerbku na zdrowiu. Wysokość odszkodowania nie może być niższa niż 10 000 zł.

2. Odszkodowanie ulega zwiększeniu o kwotę 50 000 zł, jeżeli funkcjonariusz został zaliczony do I grupy inwalidów wskutek wypadku lub choroby, o których mowa w ustawie.

3. Przepis ust. 2 stosuje się odpowiednio, jeżeli wskutek pogorszenia się stanu zdrowia w następstwie wypadku lub choroby, o których mowa w ustawie, funkcjonariusz został zaliczony do I grupy inwalidów.

§ 3. 1. Kwotę jednorazowego odszkodowania z tytułu śmierci funkcjonariusza wskutek wypadku lub choroby ustala się w wysokości:

- 1) 250 000 zł — gdy do odszkodowania jest uprawniony małżonek lub dziecko zmarłego; odszkodowanie ulega zwiększeniu o kwotę 50 000 zł na drugiego i każdego następnego uprawnionego, jeżeli do odszkodowania są uprawnieni równocześnie małżonek i dziecko (dzieci) bądź tylko dzieci,

- 2) 250 000 zł — gdy do odszkodowania są uprawnieni tylko rodzice,
- 3) 125 000 zł — gdy do odszkodowania jest uprawnione tylko jedno z rodziców lub rodzeństwa albo wnuków,
- 4) 50 000 zł — dla każdego z rodziców, rodzeństwa lub wnuków zmarłego, jeżeli są oni uprawnieni obok innej osoby.

2. Kwotę odszkodowania ustaloną dla dzieci funkcjonariusza dzieli się między nie w częściach równych.

3. Kwota odszkodowania przysługująca małżonkowi lub dzieciom, które są sierotami zupełnymi, nie może być niższa niż kwota dwunastomiesięcznego uposażenia, o którym mowa w art. 5 ust. 2 ustawy.

§ 4. 1. Przepisy uchwały stosuje się również do spraw o jednorazowe odszkodowanie z tytułu wypadków lub chorób, o których mowa w ustawie, jeżeli uszczerbek na zdrowiu spowodowany takim wypadkiem bądź chorobą albo związek śmierci funkcjonariusza z takim wypadkiem bądź chorobą został stwierdzony począwszy od dnia 1 września 1986 r.

2. Przepis ust. 1 stosuje się odpowiednio do spraw o zwiększenie jednorazowego odszkodowania, jeżeli w następstwie wypadku lub choroby nastąpiło pogorszenie stanu zdrowia, o którym mowa w art. 5 ust. 4 ustawy, z tym że kwotę zwiększenia odszkodowania ustala się w wysokości 1/100 kwoty określonej w art. 5 ust. 2 ustawy, nie mniej niż 2500 zł za każdy procent stwierdzonego uszczerbku na zdrowiu przewyższający procent, według którego było ustalone odszkodowanie.

§ 5. Traci moc uchwała nr 57 Rady Ministrów z dnia 19 marca 1982 r. w sprawie podwyższenia jednorazowych odszkodowań przysługujących w razie wypadków lub chorób pozostających w związku ze służbą w Milicji Obywatelskiej (Monitor Polski Nr 11, poz. 76).

§ 6. Uchwała wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: w z. Z. Szatajda

66

ZARZĄDZENIE Nr 11 PREZESA RADY MINISTRÓW

z dnia 19 marca 1987 r.

w sprawie rozciągnięcia przepisów Karty górnika i zakresu ich stosowania do pracowników niektórych jednostek organizacyjnych.

Na podstawie § 2 ust. 3 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 30 grudnia 1981 r. w sprawie szczególnych przywilejów dla pracowników górnictwa — Karta górnika (Dz. U. z 1982 r. Nr 2, poz. 13) zarządza się, co następuje:

§ 1. Do pracowników:

- 1) zatrudnionych w kopalniach i zakładach górniczych, wydobywających kopaliny inne niż wymienione w § 2 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 30 grudnia 1981 r. w sprawie szczególnych przywi-

lejącej dla pracowników górnictwa — Karta górnika (Dz. U. z 1982 r. Nr 2, poz. 13), zwanego dalej „rozporządzeniem”,

- 2) wykonujących górnicze prace przygotowawcze, budowlano-montażowe, rekultywacyjne i likwidacyjne na rzecz kopalń i zakładów górniczych, o których mowa w pkt 1,
- 3) wykonujących w ramach prac geologicznych roboty górnicze i wiertnicze,
- 4) miernictwa górniczego,

- 5) bezpośrednio nadzorujących prace jednostek organizacyjnych, o których mowa w pkt 1—4, zatrudnionych na stanowiskach określonych przez właściwego ministra w porozumieniu z Ministrem Pracy, Płac i Spraw Socjalnych,
- 6) przemysłu maszyn górniczych,
- 7) górniczego zaplecza naukowo-badawczego i projektowego,
- stosuje się odpowiednio § 3, 4, 6, 8—10, 16, 17 i 18 ust. 1 i 3 oraz § 20 rozporządzenia, z tym że nagroda z okazji Dnia Górnika, o której mowa w § 3 ust. 2 rozporządzenia, przysługuje:
- w wysokości miesięcznego wynagrodzenia obliczonego jak za urlop wypoczynkowy — pracownikom, o których mowa w pkt 1—5,
 - w wysokości jednodniowego wynagrodzenia obliczonego jak za urlop wypoczynkowy — pracownikom, o których mowa w pkt 6 i 7.

§ 2. Zarządzenie nie narusza uprawnień pracowników w zakresie praw honorowych, nabytych na podstawie przepisów dotychczasowych.

§ 3. Przepisy zarządzenia mogą być wprowadzone przez jednostki organizacyjne, zatrudniające pracowników, o których mowa w § 1, dotychczas nie uprawnionych do Karty górnika, pod warunkiem posiadania wypracowanych przez te jednostki środków, zgodnie z zasadą samofinansowania.

§ 4. Do pracowników objętych zarządzeniem, w zakresie nim uregulowanym, nie mają zastosowania dotychczasowe przepisy, z wyjątkiem postanowień układów zbiorowych pracy zawierających uregulowania korzystniejsze.

§ 5. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: w z. Z. Szalajda

67

ZARZĄDZENIE MINISTRA BUDOWNICTWA, GOSPODARKI PRZESTRZENNEJ I KOMUNALNEJ

z dnia 10 marca 1987 r.

w sprawie zasad ustalania cen za usługi wywozu nieczystości, świadczone przez przedsiębiorstwa użyteczności publicznej na rzecz gospodarki mieszkaniowej.

Na podstawie § 3 ust. 2 pkt 2 uchwały Sejmu Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej z dnia 18 grudnia 1986 r. w sprawie określenia wykazu towarów i usług, na które ustala się ceny urzędowe (Monitor Polski Nr 34, poz. 256) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Ceny za usługi wywozu nieczystości stałych i płynnych, świadczone przez przedsiębiorstwa użyteczności publicznej na rzecz gospodarki mieszkaniowej, ustala się na poziomie jednolitym na obszarze województwa.

2. Przez gospodarkę mieszkaniową należy rozumieć gospodarkę wszelkimi lokalami mieszkalnymi niezależnie od tego, w czym pozostają zarządzie lub kto jest ich właścicielem.

§ 2. 1. Podstawę do ustalania cen stanowią uzasadnione koszty wywozu nieczystości stałych i płynnych na obszarze województwa, pomniejszone o kwotę odpisów

amortyzacyjnych, a powiększone o narzut zysku, ustalony odrębnie.

2. Ceny ustala się odrębnie za wywóz nieczystości stałych i odrębnie za wywóz nieczystości płynnych, dzieląc podstawę, o której mowa w ust. 1, przez planowaną ilość nieczystości, określoną w jednostkach przyjętych na obszarze województwa (m³, m² powierzchni użytkowej mieszkań, pojemniki itp.).

§ 3. W razie gdy ceny obliczone w sposób określony w § 2 okażą się niższe od obowiązujących w dniu wejścia w życie zarządzenia, mogą być utrzymane ceny dotychczasowe.

§ 4. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia i obowiązuje do dnia 31 grudnia 1987 r.

Minister Budownictwa, Gospodarki Przestrzennej i Komunalnej: J. Bajszczyk

68

ZARZĄDZENIE MINISTRA FINANSÓW

z dnia 4 marca 1987 r.

zmieniające zarządzenie w sprawie klasyfikacji dochodów i wydatków budżetu centralnego i budżetów terenowych.

Na podstawie art. 4 ust. 5 ustawy z dnia 3 grudnia 1984 r. — Prawo budżetowe (Dz. U. Nr 56, poz. 283, z 1985 r. Nr 59, poz. 296 i z 1986 r. Nr 42, poz. 202) zarządza się, co następuje:

§ 1. W § 4 zarządzenia Ministra Finansów z dnia 29 grudnia 1984 r. w sprawie klasyfikacji dochodów i wydatków budżetu centralnego i budżetów terenowych (Monitor Polski Nr 31, poz. 214 i z 1986 r. Nr 6, poz. 40) wyraz „oraz” zastępuje się przecinkiem, a na końcu dodaje się wyrazy: „oraz jednostkach organizacyjnych kultury fizycznej”.

§ 2. W załączniku do zarządzenia wymienionego w § 1 wprowadza się następujące zmiany:

- w rozdziale II. Klasyfikacja działów:
 - dział 79 otrzymuje brzmienie: „79. Oświata i wychowanie”,
 - skreśla się dział 80;

2) w rozdziale III. Klasyfikacja rozdziałów:

- w dziale 01 — Przemysł — dodaje się rozdział 2998 w brzmieniu: „2998 Rozliczenia z tytułu przedsięwzięć realizowanych za granicą.”,
- w dziale 31 — Budownictwo — dodaje się rozdział 3998 w brzmieniu: „3998 Rozliczenia z tytułu przedsięwzięć realizowanych za granicą.”,
- w dziale 40 — Rolnictwo:
 - dodaje się rozdziały 4331 i 4385 w brzmieniu: „4331 Utrzymanie urządzeń melioracji wodnych.” „4385 Państwowa Inspekcja Skupu i Przetwórstwa Artykułów Rolnych”
 - rozdział 4381 otrzymuje brzmienie: „4381 Zakłady hodowli zwierząt i zakłady weterynarii”,